

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2153/2017
19.10.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., код ..., чији је пуномоћник Срба Ракић, адвокат из ..., против тужене ББ из села ..., код ..., чији је пуномоћник Миодраг Илић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 272/17 од 21.06.2017. године, у седници одржаној 19.10.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 272/17 од 21.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 731/14 од 26.01.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се наложи туженој да се исели из породичне стамбене зграде у ..., постојећој на кп.бр. ... и ..., КО ..., спратни део породичне стамбене зграде и исти испразни од лица и ствари, те да налог за иселење може трајати најдуже једну годину од правноснажности. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 191.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 272/17 од 21.06.2017. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка, због којих се применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био у браку са туженом, али је тај брак разведен правноснажном судском одлуком од 14.05.2013. године, њихово заједничко малолетно дете поверено на самостално вршење родитељског права туженој, која је са дететом остала да живи у кући у ..., а тужилац, који је прешао да живи код свог брата, обавезан је да доприноси издржавању детета. Према извештају Центра за социјални рад у ..., због нерешених имовинских односа партнерски односи странака су озбиљно поремећени, због чега међу њима долази до вербалних сукоба, при чему обе странке међусобно оптужују једна другу за вршење психичког насиља и негирају сопствени допринос, али су прихватили савет стручног тима за одлазак на породичну терапију. Према извештају овог Центра, малолетна ВВ је 26.06.2013. године, Полицијској управи Ниш пријавила да отац вређа мајку, назива је погрдним именима, те да им не дозвољава да сређују спрат куће у којој живе, а по доласку на лице места патрола полиције је утврдила да је дошло до расправе и несугласица око даљег заједничког живота, али да није било нарушавања јавног реда и мира. Из извештаја лекара специјалисте од 30.06.2012. године, утврђено је да се тужилац јавио због повреда у саобраћајној незгоди, да се ради о лаким телесним повредама у виду подлива и огреботина у пределу леве половине грудног коша и леве руке, а из извештаја од 09.07.2012. године такође је утврђено да се ради о лаким телесним повредама у виду нагњечења левог надлактичног предела. Тужилац Центру за социјални рад није пријавио да је након 26.06.2013. године било поновног насиља у породици.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев да се туженој изрекне мера заштите од насиља у породици, иселењем из куће у којој живи са малолетном ћерком странака, уз основан закључак судова да у конкретном случају није било елемената насиља у породици који оправдавају доношење предложене заштитне мере.

Наиме, насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05), тако што је у ставу првом одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у ставу другом истог члана наведени карактеристични видови насиља (именовани облици насиља), али и уз одређење да се насиљем у породици сматра свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

Међутим, да би се радило о насиљу у породици, мора постојати јасна граница између жртве и насилника, при чему је члан породице – жртва насиља, подређена и немоћна у односу на члана породице који се сматра насилником, који вољно, дрско, безобзирно и злонамерним понашањем угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице (жртве). Разграничење између насилника и жртве у породичном окружењу од утицаја је како на утврђење постојања насиља у породици, тако и за одређивање адекватне мере заштите од насиља, чија је сврха спречавање и престанак таквог понашања које представља насиље.

Из утврђеног чињеничног стања, судови правилно налазе да се понашање тужене не може окарактерисати као насиље над тужиоцем, па основано закључују да се у конкретном случају ради само о поремећеним партнерским односима, због којих је 26.06.2013. године дошло до вербалног сукоба, у којој су обе стране показале одређени степен нетолеранције, па се не може говорити о моделу понашања које само један члан сада бивше породице предузима, односно испољава према другом. Из утврђеног чињеничног стања произлази да се не може говорити ни о таквом понашању тужене којим она покушава да успостави моћ и контролу над тужиоцем или понашању којим она тежи да задовољи неке своје потребе на штету тужиоца, као бившег супруга, па се ни понашање тужене према тужиоцу, из описане изоловане ситуације, не може окарактерисати као насиље у породици, јер њихов међусобни однос не представља однос насилника и жртве, већ је у питању нетолерантно понашање обе парничне странке, проузроковано нерешеним имовинским односима након развода брака. У прилог оваквог закључка иде и чињеница да је и тужена, као и тужилац, спремна на решавање њихових међусобних односа, с обзиром да су обоје прихватили савет стручног тима Центра за социјални рад, за одлазак на породичну терапију у циљу одвајања партнерског односа од родитељског и боље међусобне комуникације.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да нижестепени судову правилно закључују да тужилац није доказао да му је тужена нанела повреде наведене у извештају лекара специјалисте од 30.06. и 09.07.2012. године, с обзиром да се ради о извештајима о повредама, који су сачињени годину дана пре конкретног догађаја, а да тужилац приликом разговора са стручним тимом у Центру за социјални рад није наводио да је (осим догађаја од 26.06.2013. године) дошло до других инцидентних ситуација, у којима је тужена евентуално исказала физичко насиље над њим.

У одсуству утврђења да понашање тужене представља насилничко понашање према тужиоцу, у смислу члана 197. Породичног закона, правилно су судови одбили и захтев тужиоца за одређивање мере заштите од насиља у породици.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић